

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXII. De vtilitatibus, quas elicit anima ex eo, quod gaudium in
anturalibus bonis non consistat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

riofum fuerit Angelis (sua pulchritudine & naturalibus bonis oblectari, cum propter ea adeo deformes, in abyssos corruerint. Quanta etiam quotidie mala incurrunt homines ob eandem vanitatem: quare tempestiuè adhibeant remedium, quod Poëta hominibus, qui huiusmodi bonis deliniri incipiunt præscribit, dicens:

Principijs obsta, sero medicina paratur,

Cum mala per longas conualuerit moras.

*Prou. 23. Non intuearis (ait Sapiens) vinum quando
33. flavescit, cum splenderit in vitro color eius, ingreditur blande, sed in nouissimo mordebit. vt. coluber, & sicut regulus venena diffundet.*

CAPVT XXII.

*De utilitatibus, quas elicit Anima ex eo, quod
gaudium in naturalibus bonis non consti-
tat.*

Multa sunt commoda, quæ cōsequitur anima ex cordis sui ab huiusmodi gaudijs & delectationibus abstractione. Nam præterquam quod hac ratione disposita diuino amori, virtutibusq; cæteris efficitur directè parat locū humilitati, quantum ad se pertinet, & vniuersali charitati, quantum ad proximos: Dum enim nemini, ob naturalia bona, quæ fallacia sunt, singulariter afficitur, remanet illi anima expedita & limpida ad oēs rationaliter & spiritualiter diligendos, qualiter eos Deus amari vult. Quia in re animaduertere licet, neminem promereri amorem, nisi ob virtutem, quæ in eo reperitur; Quando autem hoc pacto adamat, fit hoc secundū voluntatē diuinā, & cum magna libertate, quod si hoc cum adhæsiōne fiat maiori, magis etiam adheretur Deo: quo enim tunc maiora capit incrementa hic proximi amor, eò quoque magis

augetur & diuinus: quanto autem magis diuinus, tanto etiam magis proximi amor crescit, eò quod vna eademque sit virtusq; causa & origo.

Aliud quoque inde exitium resultat commodum, nimirum quia perfectè adimplet, quod Saluator noster ait. *Qui vult venire post me, abneget semetipsum.* Quod nulla ratione efficere potest anima, si gaudium suum in proprijs naturæ donis reponeret: qui enim semetipsum aliqua ratione æstimat, nec seipsum abnegat, nec sequitur Christum.

Alia etiam egregia utilitas in huiusmodi gaudiorum abnegatione reperitur, quia videlicet magis animæ inducit tranquillitatem, digressionesque & euagationes profligat: ac sensuum, præsertim verò oculorum abstractione inducit, statim enim ac anima rebus istis frui non vult, nec illas intueri cupit, nec alios sensus occupare, ne forte ab ijs alliciat, sed neq; in ijs tēpus & cogitationes insumere curat, similis facta prudenti serpenti, qui obturat aures suas ne audiat voces incantantium, & aliquam carminum efficaciam sentiat: *Secundum similitudinem serpentis: sicut aspidis surda & obturanti aures suas.* Rectè enim custoditis animæ portis, quæ sunt sensus, non mediocriter tranquillitas puritasque illius custoditur, & augetur. Nec minus molumentum referunt inde illi, qui iam in huius generis gaudij mortificatione profecerunt, nempe quod iam obiecta notitiæq; obscæne, non eā in illis efficiunt impressionem, neq; impuritatem quam in ijs, quibus adhuc aliquid ex rebus istis placet, producent. Et propterea ex huiusmodi gaudij delectationis mortificatione & abnegatione, in spiritualis hominis animam & corpus, hoc est, spiritum & sensum, puritas resultat, & Angelicam quandam cum Deo conformitatem. animam.

Qui gaudium naturalium bonorum abnegat, præter dispositionem ad diuinum amorem ceterasq; virtutes, quæ directè parat in se locum humilitati, & charitati.

CAPVT XXIII.

De tertio bonorum genere, sensibilibus videlicet, in quibus voluntas affectum gaudij reponere potest, disputatur. Qualia, & quotuplicia sint, & qua ratione debeat voluntas in ijs ad Deum dirigi, ab isto gaudio sese repurgando, demonstratur.

Consequēter de gaudio & delectatione sensibilibus reū (quæ dicebamus ad tertium bonorum genus, quibus oblectari voluntas potest, pertinere) agendum est. Perpendendum autē est, per sensibilia bona nos hoc loco omnia illa, quæ in hac vita sensui Visus, Auditus, Odoratus, Gustus & Tactus obijci possunt, nec non interiorē fabricam imaginarij discursus (quæ vniuersa ad corporeum interiorē exteriorēque sensum spectant) intelligere. Ad hoc autem, vt voluntas obscuretur & repurgetur ab huiusmodi obiectorum sensibilibus gaudio: & ad Deum per illud dirigatur, quædam veritas necessario supponenda est, nimirum (quemadmodum à nobis multoties dictum est) Inferioris hominis partis sensum (de quo hoc loco disputamus) nec esse posse capacem, Deum, sicuti Deus est cognoscendi & comprehendendi. Ita, vt nec oculus illum videre possit, aut aliquid ei simile: nec auditus eius vocem, aut illi similem sonum percipere; nec odoratus fragrantiam tam suauem olfacere, neque gustus adeo sublimem, dulcemque saporem attingere: sed nec tactus adeo iucundum ac delicatum tactum, aut quid illi simile experiri, nec postremo forma figuraque aliqua, quæ illum exprimat, cogitationi & imaginationi obijci valet, dicente Isaia. *A seculo non audierunt, nec auribus perceperunt: Oculus non vidit Deum absque te, &c. Isa. 64. 4.*

Animaduertendum autem hoc loco est,

V 2 bif-

mam corpusque suum dignum spiritus sancti templum efficiendo acquirit. Quod adeo mundum esse nequit, si cor suum aliquo modo bonorum ac naturalium gratiarum gaudio irretiat. Nec ad hoc assensus in rem turpem requiritur, gaudium enim delectatioque illa, cum talis rei notitia satis sunt, ad impuritatem animæ & sensus contrahendam; cum spiritus S. dicat, quod auferet se à cogitationibus, quæ sunt sine intellectu, hoc est, quæ non sunt ordinatæ in Deum per rationem superiorem.

Alia etiam vniuersalis vtilitas inde sequitur, quæ est, quod præter tot damnorum malorumque (quæ superius recensimus) immunitatem, ab innumeris quoque vanitatibus alijsque plurimis nocentis, tã spiritualibus, quam corporalibus spiritualis homo liber fit: præsertim vero à desipientia illa exigua quæ æstimatione, qua cõmuniter ij laborant, qui de huiusmodi dotibus naturalibus suis, vel alienis lætantur & gloriantur. Vnde etiã prudentes & cordati reputantur (sicuti reuera sunt) omnes ij, qui ista paruipiunt, illaque duntaxat æstimant, quibus delectatur Deus.

Ex omnibus recensitis cõmodis, sequitur vltimum nobile certè præclarumque; animæ bonum tantopere ad Deo inferuendum necessarium, libertas videlicet spiritus, per quam facile tentationes superantur, tribulationes patienter sustinentur, & virtutes felicia capiunt incrementa.

(.)

B.

Ioannis
Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

Quidnam
per sensibilia bona
intelligendum sit

Sub nullū
inferioris
partis sensum
capacem
Deum.